

ရန်ကုန် စာပေ

(ပုထိုးကုန်း)

သစ္စာပါရမီလွင်းခဲ့ပြီဟု

အပိုင်း(၁)

(၁)

ဝတ်မှုန်ဝေသည် အမေ့အလောင်းကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တို့ တွေ့စီးကျလာ၏။ ဆို့နစ်တင်းကျပ်လွန်းစွာ ရှိုက်သံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်သွားသည် ။ မျက်ရည်များကြားမှ မြင်နေရသည့် အမေ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

"သမီးလေး ငို လိုက်လေ... ငိုချလိုက်၊ ချုပ်မထားနဲ့ "

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ယုယစွာ ထွေးပွေ့ဖက်ရင်း ပြောနေသည့် ဒေါ်လေး သန့်၏ အသံသည် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် သည် မြို့ကို ပြေးလာခဲ့သူမို့ အမေဆုံးတော့လည်း ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ပင်။ ဈေးထဲမှ အမေနှင့် ရင်းနှီးသူ ဈေးသည် တချို့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ အမေနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သူတို့ သာပင် အမေ့အသုဘကို ရောက်လာကြသည် ။

အသက်ရှင်စဉ်က အထီးကျန်စွာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရသောအမေသည် သေဆုံးတော့လည်း သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းမရှိဟု တွေးရင်းကြေကွဲရပြန်သည် ။ သည် အတွေးဝင်လာတော့ တစ်ရံတစ်ခါမျှ လူကိုယ်တိုင်မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသောအဖေ့ကို နာကြည်းသောစိတ်က ရင်ထဲ ရောက်လာတော့သည် ။

အဖေသာရှိနေလျှင် သည် လိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုသောအတွေးက ထုံးစံအတိုင်း ဝင်လာသည်။ မပြေလည်သော ဘဝထဲသို့ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို အဖေသည် ပစ်ချထားခဲ့ရက်သူဟု ဝတ်မှုန်ဝေက စွဲမှတ်နေသည်။ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်အပေါ်မှာ အဖေသည် တာဝန်မဲ့လွန်းသူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းမွန်ဆန်လွန်းသူဟု ဝတ်မှုန်ဝေက ယူဆသည်။

အခုလည်း အမေဆုံးတာကို အဖေကတော့ သိနိုင်မည်မထင်။ သတင်းစာတွေ ဘာတွေထဲကိုလည်း ထည့်မည်မဟုတ်တော့ အဖေ ဘယ်လိုနည်းဖြင့်မှ အမေအသုဘသတင်းကို မရနိုင်။

အမေအနေနှင့်တော့ သိရလျှင်လည်း ထူးခြားမည်ဟု မထင်။ သူတို့ သားအမိသည် လွန် ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကပင် အဖေအတွက်တော့ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲဟု နာကျင်စွာ တွေးမိပြန်၏။

ကြေးစည်ထုသံသည် နှလုံးသည်းပွတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ရင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သလိုပင်။ အမေခေါင်းရင်းမှ ပန်းအိုးသည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေပြီ ထင်၏။

'အမေ' ဟု ရင်တွင်းမှ လှိုက်မောတုန်ခါစွာ အော်ခေါ်လိုက်မိရင်း အရပ်ကြိုးပြတ်ပမာ လဲကျသွားတော့သည်။

*

(၂)

အထီးကျန်ဆန်လွန်းသော အမေဘဝကို စာနာစိတ်ဖြင့် မိမိသည် အမေအရိပ်ပမာ ဖြစ်စေရမည်ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ တွေးခဲ့မိ၏။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ အမေဆိုင်မှာ ဝတ်မှုန်ဝေ ထိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမေ့ကို အေးအေးဆေး

ဆေး အနားယူပါဟု ပြောခဲ့သော်လည်း အမေ မနေတတ်။ ဈေးရောင်း နေခြင်းဖြင့် အမေသည် အရာရာကို မေ့ဖျောက်ထားချင်ဟန် တူသည် ။ သူ့ကို အိမ်ပြန်ခိုင်းပြီး အမေက ဆိုင်မှာ ထိုင်တတ်ပြန်၏။ အခြောက်အ ချမ်း ကုန်စုံဆိုင်ကလေးကို တိုးချဲ့ဖို့ ပြောတော့ အမေ သဘောမတူ။

အမေ တစ်နိုင်လောက်ပဲ တိုးချဲ့ချင်တယ်၊ သမီးက ဈေးမရောင်းပါနဲ့ ၊ သမီး ရန်ကုန်မှာ သင်စရာတွေ အများကြီး ရှိဦးမှာ ဟု အမေ ပြောခဲ့သ ည် ပဲ။ သူ့ကို အမေက ဈေးမရောင်းစေချင်။ ရန်ကုန်မှာ ကွန်ပျူတာတို့ ဘာတို့ တစ်ခုခု တက်စေချင်သေးသည် ။ ပြီးတော့ရန်ကုန်မှာ ပညာနှင့် အသက်မွေးစေချင်သည် ။

"ပညာနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ပညာတတ်တွေ ရှေ့တန်း ရောက်လာမှာ ပေါ့"

အမေက သည် လိုပြောပြီး သူ့ကို ရန်ကုန်ပြန်လွှတ်သည် ။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာစေချင်သည် ။ သူက အမေ့ကို နားလည်စွာဖြင့် အမေ့အပါးက မခွာရက်ခဲ့။

အခုတော့ အမေသည် သူ့ကို လောက၌ တစ်ဦးတည်း ထားခဲ့လေပြီ။

တစ်ဦးတည်း ထားခဲ့ရခြင်းအတွက် အမေသည် စိုးရိမ်ကြီးစွာ ပူပန်လျက် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည် ကိုတော့ ဝတ်မှုန်ဝေ အသိဆုံးပင်။

★

ကိုဇော်....

သမီးလေးဝတ်မှုန်ဝေကို အစစ အရာရာ ကူညီ စောင့်ရှောက် လိုက်ပါ။

အမေ အိပ်ရာထဲလဲပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ ရေးပေးခဲ့သည့် စာရွက်တိုလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပြန်၏။ စာရွက်ကလေးနှင့်အတူ လိပ်စာကတ်ပြားလေးကိုပါ သူ့လက်ထဲသို့ အမေထည့်ပေးခဲ့သည် ။

"သမီး အဖေ့ကို သွားတွေ့လိုက်ပါ၊ သမီးထင်သလို သူဟာ တာဝန်မဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ သမီးရယ်... သမီးကို အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်"

အမေ့ကို ဝတ်မှုန်ဝေ ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ အမေ့မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည် ။ အမေသည် လျှို့ဝှက်လွန်းသူ၊ သိုသိပ်လွန်းသူဟု ဝတ်မှုန်ဝေ နားလည်ထားခဲ့သည် ။ အမေ့နောက်ကြောင်းကို ဝတ်မှုန်ဝေ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိနိုင်ခဲ့။

အဖေနှင့်အမေသည် မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်ပြီး လူကြီးတွေက အတင်းလက်ထပ်ပေးခဲ့သည် ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ သိသည် ။ အိမ်ထောင်သက်သုံးနှစ်လောက်ကြာမှ ဝတ်မှုန်ဝေကို မွေးဖွားခဲ့သည် ဆို၏။ ဝတ်မှုန်ဝေ မွေးဖွားပြီးစမှာ ပင် အဖေသည် အိမ်မှ ထွက်သွား၍ ခြေရာဖျောက်ခဲ့၏။ နောက်တော့ ရန်ကုန်မှာ အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ သိရသည် ဆို၏။ ဝတ်မှုန်ဝေ တစ်ခါလည်ကျော်လောက်မှာ ပင် အမေ့မိဘတွေ ဆုံးသွားပြီး အမေလည်း သည် မြို့သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည် ဟု အမေပြောခဲ့သည် ။ သည့်ထက်ပို၍ ဝတ်မှုန်ဝေ ဘာမျှ မသိ။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အဖေသည် တာဝန်မဲ့စွာ သူတို့ သားအမိကို စွန့်ပစ်သွားသူဟု ဝတ်မှုန်ဝေကတော့ ရင်ထဲမှာ စွဲနေသည် ။ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖျက်ဆီးသူ၊ လူမှုရေး ဖောက်ပြန်သူဟု အဖေ့ကို အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးဖြင့် အပြစ်တင်မိပြန်သည် ပဲ။ အမေသည် အဖေ့ထက် သုံးနှစ်ခန့်ကြီးသူမို့

အဖေသည် ငယ်နုပျိုမျစ်သူ နောက်တစ်ဦးကို အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်း
ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ ယုံထားသည် ပဲ။

ဝေလည်လည်ဖြစ်နေသော မျက်ရည်စတို့ ကို လက်ဖြင့်သိမ်းရင်း အ
မေလှမ်းပေးသည့် စာရွက်ကလေးနှင့် လိပ်စာကတ်ကို ယူခဲ့သည် ။

"အမေ ရှိနေတာပဲ၊ သမီးက ဘယ်သူ့ဆီမှ သွားစရာ မလိုပါဘူး"

ဟု အားတင်း ပြောလိုက်သည် ။

"အမေ့ရောဂါ အခြေအနေကို အမေသိတယ် သမီး"

အမေ့စကားကြောင့် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတို့ ပြည့်လျှံလာပြန်
တော့သည် ။

"မနှစ်က ရန်ကုန်မှာ ဈေးဝယ်ရင်း သူနဲ့ ဆုံခဲ့လို့ လိပ်စာကတ်လေး
ပေးလိုက်တာ၊ သမီးကိုလည်း မေးပါတယ်၊ မာနတွေ၊ အာဃာတတွေ မ
ထားပါနဲ့ သမီးရယ်"

အမေ့လေသံသည် တိုးဝင်သွားသည် ထင်၏။ အမေမျက်နှာမှာ ဝေဒ
နာရိပ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံ၏။ "တကယ်တော့ အမေ မှားတာပါ"

မျက်လုံးကို မှီတိရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ပြောသော လေသံသည် နားထဲမှာ
ကျယ်လောင်လွန်းစွာ ထင်ပြန်သည် ။

"အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ တော့ အမေရယ်"

ဝတ်မှုန်ဝေက ရင်ညွန့်ပေါ်မှာ စောင်ပါးလေးကို ဆွဲတင်ပေးရင်း
ပြောလိုက်မိသည် ။ အမေက မျက်လွှာပင့်ရင်း သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်၏။

အမေပေးခဲ့သည့် စာရွက်ကလေးကို ကြည့်နေရင်းမှ အမြင်အာရုံမှာ
အသစ်အသစ် ပြန်ဖြစ်ရပြန်ချေသည် ။

နောက်တစ်ရက်မှာ ပင် အမေသည် သွေးတိုးနှလုံးဖြင့် ဆုံးသွားခဲ့ရသည် ပင်။

အိပ်ရာထဲ လဲစကပင် သည် တောင်က မကျော်နိုင်တော့မှန်း အမေ သိနေပုံ ရပါ၏။

စာရွက်ခေါက်ကလေးနှင့် လိပ်စာကတ်ကလေးကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည် ။

အမေသည် သူ့ကို ဘွဲ့ရသည် အထိ အဖေ၏ အကူအညီမပါဘဲ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပြီပဲ။

သည် အချိန်ရောက်မှ သူ့ဘဝမှာ အဖေ၏ အကူအညီ အထောက်အပံ့ကို လိုပါသေးရဲ့ လားဟု ဝတ်မှုန်ဝေ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားဖြစ်ပြန်၏။

*

(၃)

ပထမတော့ အခြေမပျက် အမေ့ဈေးဆိုင်ကလေးကို ဆက်ရောင်းရင်း သည် မှာ ပင် နေတော့မည်ဟု တွေးဖြစ်သည် ။ နောက်တော့လည်း အမေ့ဆန္ဒအတိုင်း ရန်ကုန်သွားတော့မည် ဆုံးဖြတ်၏။ အဖေ့ဆီကိုတော့ သူ သွားမတွေ့တော့ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ စဉ်းစားသည် ။ အဖေသည် နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သူ့ဘဝသူ အခြေကျနေသူမို့ သူ့ကြောင့် အဖေမိသားစု ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ချင်မိ။

ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် အဖေ့ကို ဝတ်မှုန်ဝေက ရင်တွင်းမှာ နာကြည်းဆဲ။ သမီးအဖေက လူကောင်းပါ၊ လူအေးပါဟု မေမေ ပြောသွားရုံမျှဖြင့် ရင်ထဲက အကျိတ်အခဲ မကျချင်။ အမေသည် သမီးနှင့် အဖေကြားမှာ ရှိနေသည့် ထူထဲသော အတားအဆီးကို ဖြိုဖျက်

ပေးချင်ပုံ ရသည်။ သို့သော်လည်း အမေရိပ်မိသည့် အခါမှာ ထိုအဆီးအတားက ဖြိုဖျက်မလွယ်အောင် ထူထည် ကြီးမားခိုင်ခံ့နေလေပြီ။

အမေသည် တလွမ်းလွမ်း တသသ တတမ်းတမ်းဖြင့် အဖေ့ကို ရော်ရမ်းမှန်းဆ ပြောဆိုနေခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။ အဖေ့အကြောင်း စကားစလျှင်ပင် စကားကို လွှဲပစ်ခဲ့တတ်သူ။ သည် ကတည်းက အမေ့ရင်ထဲမှာ လည်း အဖေ့ကို နာကြည်းနေမည်ဟု ဝတ်မှုန်ဝေက တစ်ထစ်ချ ယုံခဲ့သည်။

အခြေမကြီးလှသဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယများက ရောင်းချရန်အတွက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မရှိပါ။ ငှားနေသော အိမ်စပေါ်ကို ပြန်ရနိုင်ရန်အတွက်သာ ရက်ချိန်းယူ၍ သူ စောင့်ရမည်။ ဈေးထဲက အမေ့ဆိုင်ကလေးကတော့ ရောင်းရတာ လွယ်၏။ ရောင်းလို့ ချလို့ ရသည့် ငွေလေးတွေဖြင့် သူ ရန်ကုန်တက်ရမည်။

ကျောင်းကို ပညာသင်ရန် ထွက်ခွာခဲ့စဉ်က အမေ့ကို လွမ်းသည့်စိတ်မှ တစ်ပါး အခြားအပူအပင် သိပ်မရှိလှ။ သူမ၏ ဘဝမှာ အမေသည် အရာရာကို အုပ်မိုး ကာကွယ်ပေးနိုင်သော အရိပ်တစ်ခုဟု ယုံကြည်နိုင်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ဘဝတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲနိုင်ရန် သူတစ်ဦးတည်း ထွက်ရလို့ စိတ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည် မှာ တော့ အမှန်။

အားငယ်စိတ် မဝင်မိရန်တော့ ဘာသာသတိဖြင့် ထိန်းချုပ်မိပြန်၏။ အမေသည် ကလေးတစ်ဦးနှင့်ပင် လောကကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရဲခဲ့သေးသည်။

မိမိမှာ က လူလွတ်။ မိမိကိုယ်မိမိမှ တစ်ပါး အခြားတာဝန်ယူရမည့်သူ မရှိ။ ဘာအတွက် အားငယ်ရမည်နည်းဟု စိတ်ကို တင်းသည်။

(၄)

အကယ်၍ သာ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာခဲ့သည့်နေ့က ကားခေါင်းခန်းမှ နေရာမရခဲ့ပါလျှင် ကိုမင်းဇင်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို သိခွင့် ကြုံမည်မဟုတ်ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ တွေးနေမိပြန်သည်။ သူတို့ မြို့မှ တက်စက ကားခေါင်းမှာ ဝတ်မှုန်ဝေတစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ ထပ်တင်ဦးမှာ ပါပဲဟု သိနေပြန်သည်။ အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်စေမည့် သူတစ်ဦးဦးသာ ထပ်ရောက်လာပါက ခရီးတစ်လျှောက် ဒုက္ခရောက်မည်ဟု စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ နောက်မြို့ကို ရောက်တော့ ခေါင်းခန်းကို လူတစ်ယောက် တက်လာသည်။ ရုပ်အင်္ကျီအပြာနု လက်ရှည်နှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသော သားသားနားနား လူငယ်တစ်ယောက်ဟု သာ သတိထားလိုက် မိသည်။ ဝတ်မှုန်ဝေက ရှေ့တူရှုကို အကြည့်ပို့ထားလိုက်၏။

"ရန်ကုန်အထိ သွားမှာ လား"

ဝင်ထိုင်ရင်း စကားစလိုက်တော့ ဝတ်မှုန်ဝေက သူ့မျက်နှာဆီ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အလိုမကျမှုများ ဖြင့် တင်းမာနေသည် ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ ထင်ပြန်၏။ ယောက်ျားတွေဟာ သည် လိုအခွင့်အရေး ယူတတ်သူများ ပါလားဟု မကျေမနပ် တွေးမိပြန်သည်။ စကားမရှိ စကားရှာ ဝင်ရော၊ ရင်းနှီးအောင် လုပ်တတ်ကြတာ တွေပါလားဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

ပြောလိုက်သည့် စကားသံသည် တင်းပြတ်သည်။ မျက်ဝန်း၏

အကြည့်က စူးရှနေမည်။

"ဒါဆို ဒီဘက်မှာ ထိုင်ပါလားဗျာ၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဆိုတော့ ကျဉ်းကျပ်နေမလားလို့ "

စူးရှသော အကြည့်ကို သူမမျက်နှာဆီ စူးစိုက်ရင်း ပြောလိုက်သော စကားသံသည် တိုးညှင်းပြတ်သားသည် ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ ထင်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

မျက်လွှာကိုချရင်း ပြောကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်သည် ။

"ခဏနော်၊ ကျွန်တော် ဆင်းပေးမယ်"

ပြောကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီးဆင်းသည် ။ ဝတ်မှုန်ဝေက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ရပ်လိုက်ရင်း သူ့ဘေးက ယှဉ်ရပ်မိသူ၏ မြင့်မားသော အရပ်ကို သတိထားဖြစ်ပြန်သည် ။ ပြီးတော့ ဝတ်မှုန်ဝေ ကားပေါ်သို့ တက်သည် ။ ဖွင့်ထားသော ကားတံခါးပေါင်ပေါ်သို့ လက်ကိုတင်ကာ ဘေးကို ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်လိုက်၏။ အကြည့်ကိုအပြင်သို့ ပို့ထားသည် ။ ကားဂိတ်၌ ဈေးရောင်းနေသည့် ကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည် ။

ခဏအကြာမှာ ကားပြန်ထွက်သည် ။

★

"ကျွန်တော် ဆေးလိပ် သောက်မယ်နော်"

နောက်မြို့သို့ ရောက်၍ ကားရပ်စဉ်မှာ သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်တာ သိသည် ။ ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ရပါတယ်ဟု ဝတ်မှုန်ဝေက ပြန်ပြောလိုက်၏။

"တချို့က ဆေးလိပ်နဲ့ကို မခံနိုင်ဘူးဗျ"

သူ့ဘာသာပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ဇစ်ပိုမီးခြစ်လေးကို ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။ ။ ဇစ်ပိုမီးခြစ်၏ ဖွင့်သံ ပိတ်သံကို ကြားနေရသည်။ ။ စီးကရက်နဲ့စူးစူး နှာခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ထင်လိုက်၏။ မေမေသည် ညဖက်ညဖက် စီးကရက်သောက်တာ ချက်ချင်းသတိရလာသည်။ ။ မေမေ စီးကရက်ကြိုက်လို့ လားဟု တစ်ခါက ဝတ်မှုန်ဝေ မေးကြည့်ဖူးသည်။ ။ မကြိုက်ပါဘူး သမီးရယ်ဟု မီးခိုးငွေ့တွေကို ကြည့်ရင်း မေမေက ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ ။ ဒါဖြင့် ဘာလို့ သောက်တာလဲမေမေဟု ဆိုတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပါဟု မေမေက ပြောသည်။ ။ မေမေသည် သူ့ခံစား တင်းကျပ်မှုများ ပြေလျော့သွားနိုးဖြင့် ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေကို ငေးကြည့်နေတတ်ပါသလားဟု တွေးရင်း ဆက်မမေးခဲ့မိ။

ကားပြန်ထွက်ရန် စက်နှိုးစဉ်မှာ ထိုသူက သူ့စီးကရက်ကို စီးကရက်ထည့်သော ခွက်ထဲသို့ ထိုးချေလိုက်တာ တွေ့၏။

"သောက်ပါ ... ရပါတယ်"

ကားဆရာက ပြောသည်။ ။

"ကားမောင်းရင်းဆိုတော့ မတော် မီးပွားတွေ ဘာတွေ လွင့်ချင်လွင့်နိုင်တယ်"

တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ။ ထက်ဝက်မျှ ကျန်နေသေးသော စီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ထိုးချေနေတာ မြင်လိုက်၏။

*

စည်းစနစ်ရှိသော ငဲ့ညှာတတ်သောယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု အကဲခတ်မိသည်။ ။ သို့သော် ယောက်ျားတွေဟာ တဒင်္ဂမှာ ဒီလိုပဲ ဟန်ဆောင်

ကောင်းတတ်ကြတာ နေမှာ ပါဟု တွေးဖြစ်ပြန်သည်။ ။

ကားဆရာနှင့်သူ တစ်လမ်းလုံး စကားတွေပြောလာကြတာ ကြားနေရပြန်သည်။ ။ ကာရာအိုကေအကြောင်း ၊ ကုန်ဈေးနှုန်းအကြောင်း အစုံပါ၏။ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြင့် မျက်စိကို မှိတ်၍ ထားလိုက်မိသည်။ ။

"နွေစားအလုပ်သမားတွေဆို သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်ဗျ၊ အလုပ်သိမ်းလို့ နွေတွက်ရှင်း ပေးလိုက်ရင် အဲဒီငွေကို ကိုင်ပြီးသူတို့ မပျော်နိုင်ကြဘူး၊ ဘယ်ပျော်နိုင်မှာ လဲဗျာ ... အလုပ်အပြန် ဘက်မှာ က သူတို့ကို စောင့်နေကြတဲ့ သူတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့ ကို နေ့ပြန်တိုးနဲ့ ငွေချေးထားတဲ့ သူတွေလေ၊ သူတို့ ရသမျှလေးကို အဲဒီလူတွေလက်ထဲ တန်းထည့်လိုက်ရတာ၊ ပြီးတော့မှ နောက်နေ့အတွက်ငွေကို ထပ်ယူကြရတာ၊ သိပ်သနားစရာ ကောင်းတယ်ဗျ၊ မနွေကယူထားတဲ့ ငွေရှစ်ဆယ်အတွက် ဒီနေ့ သူတို့ က တစ်ရာပြန်ပေးလိုက်ကြရတယ်၊ မနက်ဖြန်အတွက် ငွေရှစ်ဆယ်ကို တစ်ခါထပ်ယူကြရတယ်၊ သူတို့ လုပ်ခ တစ်နေ့ တစ်ရာရတယ်ထား၊ တကယ် သူတို့ သုံးရတာက ရှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်လေ"

"ပန်းရန်သမားတွေလား"

"ပန်းရန်သမားရော လက်သမားရော အတူတူပါပဲ၊ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းက အလုပ်သမားတွေ အားလုံး ဒီလိုချည်းပဲ"

သည် လူက ကန်ထရိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ တွေးမိပြန်၏။ ကန်ထရိုက် လူချမ်းသာ တစ်ယောက်က အလုပ်သမားတွေအပေါ် စာနာညာတာစိတ် ရှိနေနိုင်တာ မဆိုးပါဘူးဟု လည်း ဆက်တွေးနေမိပြန်သေးသည်။ ။

"ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား"

ထောက်ကြန့်ကျော်ပြီး ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်ကို ဝင်လာတော့ သူ့ဘက်
ကို လှည့်ကြည့်ရင်း မေးသည် ။

"ဟုတ်တယ်"

မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဝတ်မှုန်ဝေပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

"ကားဂိတ်ကို လာကြိုမယ့်သူ ရှိလား"

"ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး"

"ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလား၊ ကျွန်တော့်ကို ကား လာကြိုလိမ့်မ
ယ်"

"ရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး"

"ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေပါရင် တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကားငှားရ၊
ပြုရ ဒုက္ခရောက်တတ်လို့ ပါ"

"ရပါတယ်ကျေးဇူးပဲ"

"သိပ်တော့ မမှောင်သေးပါဘူး"

"ကျွန်မ သွားနေကျပါ"

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်၊ တစ်ယောက်တည်းမို့ အားငယ်နေတတ်
သော မိန်းမသားဟု ထင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်ကဲပြီး နှုတ်က ထွက်သွားသည် ။

ကျောင်းသူဘဝက နေခဲ့ဖူးသော စံရိပ်ငြိမ်မှ အဆောင်ပိုင်ရှင်ထံ သူ
စာရေးဆက်သွယ်ထားပြီး ဖြစ်သည် ။ သူ့ အခန်းတစ်ခန်း ချန်ထားပေး
မည်ဟု ပြန်စာရခဲ့ပြီးပြီမို့ သိပ်စိတ်မပူမိ။ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီးနှ
င့် ဝတ်မှုန်ဝေက ရင်းနှီးခင်မင်နေသည် မို့ သူ စာလှမ်းရေး အကူအညီ
တောင်းထားသည့်အခါ အခက်အခဲ မရှိ အဆင်ပြေခဲ့ရသည် ။ ကားဂိတ်

မှ အဆောင်ကို တက္ကစီငှား၍ သွားမည် စဉ်းစား၏။ သူ့မှာ သံသေတ္တာ တစ်လုံး၊ လက်ဆွဲအိတ် နှစ်လုံး ပါသည် ပဲ။

"ဟိုဘက်မှာ အငှားကားတွေ ရှိတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် သွားငှားပေးရမလား"

ကားဂိတ်ရောက်တော့ သေတ္တာတွေ လက်ဆွဲအိတ်တွေချပြီး ရပ်နေစဉ် လာမေးသည် ။

ဝတ်မှုန်ဝေ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်သွား၏။ သူ့သံသေတ္တာနှင့် လက်ဆွဲအိတ်တွေကို ဒီအတိုင်းချထားပြီး ကားငှားလို့ ကလည်း မဖြစ်။ သယ်သွားရအောင်ကလည်း သူ နိုင်မည် မဟုတ်။

"ရပါတယ်..."

နောက်ဆုံးတော့ အားနာစိတ်ဖြင့် ရပါတယ်ဟု သာ နှုတ်မှ ထွက်သွားတော့သည် ။

"ခင်ဗျား ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

သူ့မျက်နှာကို လှမ်းငေးကြည့်ရင်း စကားမပြန်ဖြစ်။ တက္ကစီတွေ ရပ်ထားရာနှင့် သူတို့ ဆင်းသည့်ဂိတ်က နည်းနည်းလှမ်းနေပြန်သည် ။

"နေဦး... ဒီလိုလုပ်၊ ကျွန်တော် ကားဆရာတစ်ယောက် သွားခေါ်ပေးမယ်၊ခင်ဗျား ငှားလိုက်"

ပြောပြီး ဝတ်မှုန်ဝေကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တက္ကစီတွေ ရပ်ထားရာသို့ ထွက်သွားသည် ။ သူ့နောက်ကျောကို ဝတ်မှုန်ဝေလှမ်းကြည့်နေလိုက်တော့၏။

"ကဲ... ကားဆရာ လာပြီ၊ ခင်ဗျား ပြောပေတော့... ကျွန်တော် သွား

မယ်"

ကားဆရာတစ်ယောက်ကို သူ့ရှေ့ခေါ် လာပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ ။

"ကျေးဇူးပဲနော်"

မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝတ်မှုန်ဝေ၏ နှုတ်မှ ထွက်သွားသည်။ ။ သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ရင်း လှည့်ထွက်သွား၏။

ကားဆရာနှင့် ဈေးစကား ပြောနေစဉ် သူထွက်သွားရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သည်။ ။

ရပ်ထားသော ကားအဖြူလေးဆီ သူ ရောက်သွားသည်။ ။ ကားထဲမှာ ဖြူနုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ။ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး သူ့ကို လာကြိုသည် ပဲဟု နားလည်လိုက်သည်။ ။ ပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်ရင်းကားပေါ်သို့ သူတက်သွားတာတွေ့၏။

"လမ်းထဲကိုတော့ ဝင်ပေးနော်၊ သေတ္တာကို မသယ်နိုင်လို့ပါ"

ကားဆရာတောင်းသည့်ဈေးကို နောက်ဆုံး ပေးလိုက်ရင်း လမ်းထဲသို့ ဝင်ပေးရန် ဝတ်မှုန်က ပြောလိုက်သည်။ ။

*

(၅)

ညစဉ် ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကို ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ မေတ္တာသုတ်နှင့် ရတနသုတ်ကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးဟု ဝတ်မှုန်ဝေက ယုံကြည်သည်။ ။ အဆောင်ကို သူရောက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပင် အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီးနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ ပြော ဖြစ်၏။ အမေ

ဆုံးသွားလို့ ရန်ကုန်ကို အပြီးပြောင်းလာကြောင်း၊ ရန်ကုန်မှာ ပင် အလုပ်ရှာပြီး နေထိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းများကို သူ ပြောဖြစ်သည်။ ။

"ဒါဆို အတော်ပဲ၊ သမီး၊ သမီးအတွက် အန်တီ အလုပ်တစ်ခု ပေးမယ်... လုပ်မလား"

"သမီး လုပ်နိုင်တာဆို လုပ်ချင်တာပေါ့၊ အန်တီရယ်၊ ဘာ အလုပ်လဲ"

"အန်တီမောင်တစ်ယောက်က လှည်းတန်းမှာ စတိုးဆိုင်ဖွင့်တယ်၊ အဲဒီမှာ သမီး အရောင်းဈေးသည် လုပ်ရမယ်၊ သမီးဆိုတော့ အကြောင်းသိပဲ၊ အန်တီ တာဝန် ယူလိုက်မယ်လေ"

စံရိပ်ငြိမ်နှင့် လှည်းတန်းဆိုတော့ သူ့အတွက် သွားရေးလားရေးက အစ အဆင်ပြေသည် ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ စဉ်းစားသည်။ ။

"သမီးက သင်တန်းလေ၊ ဘာလေးလည်း တက်ချင်သေးတယ် အန်တီ၊ မနက်အစောကြီး ဆိုင်ဖွင့်ပြီးရင် ညမိုးချုပ် ဆိုင်သိမ်းမှ ဆိုရင် သမီးအတွက် အချိန်မကျန်မှာ လည်း စိုးတယ်"

လခကို သူ မမေးမိ။ လခကတော့ သည် ခေတ်ထုံးစံအတိုင်း သူများနည်းတူတော့ ရနိုင်မှာ ပဲဟု သာ တွေးသည်။ ။ ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ နိုင်ငံခြားဘာသာရပ်တစ်ခုခု စကားပြောသင်တန်းစသည် ဖြင့် တက်ရောက်နိုင်ရန် သူ့မှာ က ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေသေးသည် ပဲ။ တတ်နိုင်ပါက ထမင်းစားဖို့ အလုပ်ထဲမှာ ချည်း သူ မြုပ်နှံမထားလိုသေးပေ။

"ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အန်တီ ပြောပေးမှာ ပေါ့၊ မနက်ကိုးနာရီလောက်မှ အလုပ်ဝင်၊ ညနေ လေးနာရီလောက် အလုပ်ဆင်းဆို ကျန်တဲ့ အချိန်မှာ သမီး သင်တန်း တက်နိုင်ပါတယ်"

"အဲဒီလို ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အန်တီ၊ မနက် ခုနစ်နာရီ သင်

တန်းမျိုး၊ ညနေ ငါးနာရီသင်တန်းမျိုးတွေ သမီးတက်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်"

"တက်နိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ သမီး ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ ၊ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်၊ အန်တီကလည်း ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက် သူတို့ ရစေချင်တာ၊ လခကတော့ သူများ နည်းတူ ရမှာ ပေါ့"

ရသည့် လခလေးဖြင့် အဆောင်မှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်မည်ဟု စိတ်ကူးသည် ။ အကယ်၍ မလောက်ငပါကလည်း သူ့မှာ ရောင်းချရလာသော ငွေလေး ရှိသေးတာပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ သည် ငွေလေးကို ဘဏ်မှာ အပ်ပြီး ဘဏ်တိုးလေးလည်း ရနိုင်တာပဲဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိပြန်သည် ။

"သမီး ဒီည အဲဒီအိမ်ကို လိုက်ခဲ့၊ အန်တီ သွားအပ်ပေးမယ်၊ နောက်နေ့ အလုပ်ဆင်းလို့ ရတာပေါ့"

ထိုနေ့ညက လှည်းတန်းမှ အန်တီ၏ မောင်တော်သူ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ကို ရောက်သွားခဲ့၏။

အန်တီက ယုံကြည်စိတ်ချစွာ သွင်းပေးသူမို့ သူတို့ က ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်သည် ။

မနက်ဖြန် အလုပ်စဆင်းပါဟု ပြော၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ အလုပ်အတွက် အဆင်ပြေသွားရတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ရတော့ ရပ်တည်သွားနိုင်ပြီဟု ယုံရဲစိတ် ဖြစ်မိတော့သည် ။

ထိုညက မေမေ့ကို မှန်းဆ၍ ကန်တော့ရင်း မျက်ရည်လည်ရသေး၏

။

မေမေသာ သူ ဒီလို အလုပ်အကိုင်ရတာ သိပါက မည်မျှ ဝမ်းသာ လို

က်လေမလဲ။ မေမေ မသေခင်ကတည်းက မေမေက သူ့ဈေးဆိုင်လေးကို ဖြုတ်ကာ ရန်ကုန်မှာ သည် လို အခြေချနေချင်ခဲ့သည် ။ သူက ကန့်ကွက်စကား ဆိုသဖြင့်သာ နယ်မှာ မေမေ နေခဲ့ရခြင်းပင်။ မေမေဆန္ဒက သူ့ပညာရေးအတွက် ရန်ကုန်မှာ ပင် ပြောင်းရွှေ့ ရပ်တည်ချင်ခဲ့သည် ။

သည် လို နေဖို့ စားဖို့ လေး မပူပင်ရတော့ဘူး ဆိုပါက အဖေကို သွားတွေ့စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ ဘာသာ ဆုံးဖြတ်သည် ။ မေမေ ရေးပေးထားသောစာသည် သူ့အတွက် နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးတစ်မျှင်မျှသာ ဖြစ်သင့်သည် ။ ဘာသာရပ်တည်နိုင်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အဆုံးမှ သာ ထိုစာနှင့်အတူ အဖေကို ဝတ်မှုန်ဝေ သွားတွေ့တော့မည် တွေး၏။

အခုတော့ သူ့ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ သူကိုယ်တိုင် လျှောက်ကြည့်ချင်သေးသည် ။ မည်သူ၏ အဖေးအမ အတွယ်အထိန်းကိုမှ သူ မလိုချင်သေး။

ပြီးတော့...

လျစ်လျူရှု စွန့်ပစ်ထားရက်သူထံမှ တောင်းခံ တိုးလျှိုး၍ ရခိုးခိုး အကူအညီဖြင့် အသက်မရှင်လိုသော မာနတရား ဝတ်မှုန်ဝေ၏ သွေးသားထဲမှ ကိန်းဝပ်နေသည် ပဲ။

အဖေ၏ မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့် အစောင့်အရှောက်သည် သားသမီးကလာရောက် တောင်းခံနေရမည့် အရာမဟုတ်ဟု ထင်သည် ။

တာဝန်မဲ့စွာ စွန့်ပစ်ထားရဲသေးပါလျှင် မာနရှိစွာဖြင့် ဘာသာရပ်တည်သွားနိုင်ရမည်ဟု သာ ယုံတော့၏။

အဖေအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း ယောက်ျားတို့ ကို အထင်သေးစိတ်

က ရင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာစမြဲ ။ ယောက်ျားတိုင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိနေပြီး မိုက်မဲသော မိန်းမတွေထဲမှာ မိမိ မ ပါအောင် နေချင်သည် ။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ အစစအရာရာ တန်းတူရှိနေနိုင်သည် ဟု ဘယ် လိုပင် ကြွေးကြော်နေသော်လည်း မြန်မာမိန်းမတို့ မှာ က မိန်းမတို့ ၏ ကုန္တသိက္ခာနှင့်ကိုယ် စောင့်စည်းတတ်ခြင်းနှင့် မွေးရာပါ မိခင်စိတ်ရှိခြင်းက ရိုးတွင်းချဉ်ဆီမှာ စွဲကပ်နေတတ်သည် ပဲ။ ထိုမွေးရာပါ မိခင်စိတ် ရှိခြင်းပင် မိန်းမတို့ ၏ အားနည်းချက်တစ်ခုအဖြစ် ယောက်ျားတို့ အနိုင် ယူတတ်သည် ပဲဟု ဝတ်မှုန်ဝေကတော့ ယုံစွဲမှတ်ထင်နေပြန်၏။

စဉ်းစားနေရင်းမှ ရန်ကုန်လာစဉ် ကားအတူစီးခဲ့ဖူးသူ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ အတွေးမှာ ပေါ်လာသည် ။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန်၍ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် ထိုယောက်ျား၏ ယဉ်ကျေးပျူငှာမှု အလို က်အထိုက် သိမှုတို့ ကို သူပြန်သတိရနေ၏။

ဒါပေမဲ့ သူလည်း ယောက်ျားပါပဲ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သူတွေထဲ မှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါပဲဟု နောက်ဆုံးတော့ မှတ်ချက်ချလိုက်မိပြန်သည် ။

*

(၆)

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက်တော့ သူလိုချင်သည့် ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ် ကို ခြေချလိုက်နိုင်ပြီဟု ယုံတော့သည် ။

ကမာရွတ်လှည်းတန်းမှာ ပင် မနက်ပိုင်းမှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်း သူ တက်နိုင်ပြီး၊ ညနေပိုင်းမှာ လည်း လှည်းတန်းမှာ ပင်

အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းကို တက်နိုင်ခဲ့၏။ ကွန်ပျူတာသင်တန်း ကပြီးတော့ အဆောင်ပြန်၊ ရေမိုးချိုး ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ စ တိုးဆိုင်ကို သူ့အပြေးအလွှား လမ်းလျှောက်သွားရုံသာပင်။ ဘတ်စ်ကား ကို စီးမနေရခြင်းကပင် သူ့အတွက် အကျိုးရှိသော အချိန်တွေ ပိုထွက် လာခဲ့သည် ဟု တွေးရတော့၏။

အဝတ်အစား လျှော်ဖွပ်စရာမရှိသည့်နေ့များ ၌ ည ရှစ်နာရီကျော်လျှင် တော့ သူ အလုပ်အားသလို ဖြစ်သွားသည် ။ စာအုပ်အငှားဆိုင်ဆီ ခြေ ဦးလှည့်နိုင်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခိုင်ခိုင်အားလျှင် ခိုင်ခိုင်နှင့်အတူ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားထိုင်လို့ ရသည် ။

သူနေသည့်အဆောင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာ ကန်ထရိုက်တိုက်တစ် လုံး ဆောက်နေတာ ဝတ်မှုန်ဝေ သတိထား ဖြစ်၏။ သူနှင့်ရွယ်တူတန်း တူ ကောင်မလေးတွေ အုတ်သယ်၊ ကျောက်သယ်၊ မဆလာသယ်နှင့် ပင် ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေရတာ ကြည့်ရင်း ငါက တစ်ကောင်ကြွက်ပေ မယ့် သူတို့ လောက် ဘဝကို မရုန်းကန်ရသေးပါဘူးဟု အတွေးဝင်သည် ။ သူတို့ ကိုကြည့်ရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရောင့်ရဲစိတ်ဖြစ်ရန်၊ ရဲဝံ့ကျော်ဖြ တ်ရဲသည့် မာန်ရှိနေရန်အတွက် အမြဲဆင်ခြင်နေမိပြန်၏။

တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရပြီး လုပ်ခရှင်းတာနဲ့ နေ့ပြန်တိုးပြန်ဆပ်ဖို့ ကြွေးရှင်လက်ထဲ ငွေထည့်လိုက်ရတာပဲဆိုသည့် ကားပေါ်ကလူ၏ စ ကားကို ပြန်ကြားယောင်သည် ။

အလုပ်သိမ်းချိန် ထိုကန်ထရိုက်တိုက်ရှေ့မှာ လူတွေ အစုလိုက်ကို လှမ်းမြင်ရလျှင် ကြွေးရှင်တွေ၊ ကြွေးလာသိမ်းသူတွေပဲ နေမှာ ပါဆိုသည့် အတွေးဖြင့် လှမ်းငေးကြည့်စမြဲပင်။

ညနေပိုင်းက အငြိုးတကြီး ရွာချခဲ့သည့်မိုးသည် လမ်းပေါ်မှာ ရေအိုင်များကို ဖြစ်နေစေသေးသော်လည်း ညဖက်ရောက်တော့ မိုးရိပ်မိုးငွေ့စင်နေပြန်သည်။ ။ ကောင်းကင်သည် ပင်လယ်ကြီးကဲ့သို့ ပြာစင်လျက် တိမ်တွေ အဆုပ်လိုက် လွင့်မျောနေသည် မှာ လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ပမာထင်ရ၏။ မိုးကန်တော့မည်မိုးဆောင်းလေအေးက ဝင်ရောက်ကျူးကျော်စပြုပြီ။ မှောင်ရိပ်သန်းစ မိုးနှောင်းညဉ့်ဦးသည် သာသာယာယာ ရှိနေသေးတော့ဟု ဝတ်မှုန်ဝေ တွေးမိသည်။ ။ အဆောင်သည် ဝန်းခြံကျယ်၏ အလယ်လောက်မှာ မို့ ခြံတွင်းမှ သစ်ပင်တို့ ကို လှမ်းငေးနေနိုင်သေး၏။

"ဝတ်မှုန်ဝေ... ဒီနေ့ အားလား"

သူ့ရပ်နေရာ ဝရန်တာဆီသို့ ခိုင်ခိုင် လျှောက်လာရင်း မေးသည်။ ။

"အားတယ် ခိုင်ခိုင်၊ စပိကင် မတက်ရလို့ လေ၊ ဒီနေ့ပိတ်လို့ "

"ဒါဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် သွားမလား"

"သွားလေ"

"ခဏလေးနော်၊ အခန်းထဲပြန် အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်"

"လဲလေ... ဝတ်မှုန်လည်း အပ်ဖို့ စာအုပ်တွေ ယူလိုက်ဦးမယ်"

ပြောရင်း အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

အဝတ်အစားတော့ မလဲတော့ပါဘူးဟု တွေးရင်း သေသေသပ်သပ် စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့ဖြစ်အောင် လုံချည်ကို ပြင်ဝတ်သည်။ ။ ဂျာကင်အင်္ကျီပါးပါးလေးကို အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လိုက်၏။ ဖားလျားချထားသော ဆံပင်ကို ရှေ့

သို့ပိုကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စုစည်းလိုက်သည်။ ။

မနေ့ညက ငှားထားခဲ့သော စာအုပ်တွေကို ယူလိုက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သည်။ ။ တစ်ယောက်ခန်းမို့ အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်သည်။ ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မရောက်ခင် လမ်းထဲမှာ ပင် စာအုပ်ဆိုင်ရှိသည် မို့ စာအုပ်ကို အရင်အပ်မည်။ ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆက်သွားမည် တွေး၏။

ခဏအကြာမှာ ခိုင်ခိုင် ရောက်လာသည်။ ။ ခိုင်ခိုင် အပြင်ထွက်လျှင် အဝတ်အစားသစ်ဖြင့် အမြဲလှလှပပ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ထွက်တတ်တာ သူ့အ ကျင့်ပါပဲ။ အခုလည်း ခိုင်ခိုင်ကို ကြည့်ရသည် မှာ လတ်ဆတ်လှပလို့ ဟု ကြည့်ရင်း တွေးမိကာ...

"ခိုင်ခိုင်ကတော့ အမြဲ လှနေတာပါပဲ"

ဟု အနားရောက်လာသည့် ခိုင်ခိုင်ကို ဝတ်မှုန်ဝေက ပြုံးရင်း ပြော၏

။

"ခိုင်ခိုင်တို့ က ပြင်မှ ထွက်တဲ့ အလှပါ၊ ဒါကြောင့် ပြင်နေရတာ ဝတ် မှုန်ရဲ့ ၊ ဝတ်မှုန်က ဘယ်လို ဝတ်ထား ဝတ်ထား ပြင်နေစရာ မလိုဘူး၊ ကြည့်ကောင်းနေတာပါပဲ"

"သိပ်မမြှောက်ပါနဲ့ ခိုင်ခိုင်ရယ်၊ ဒီနေ့ ဝတ်မှု လက်ဖက်ရည်တိုက်မှာ ပါ"

"တကယ်ပြောတာပါ ဝတ်မှုန်၊ ဝတ်မှုန်က မိန်းမပီသပြီး ကျက်သရေ ရှိတဲ့ အလှ"

"တော်ပြီ ခိုင်ခိုင် တော်ပြီ၊ ဝတ်မှုန် တကယ်ကျွေးမှာ ပါ၊ မုန့်ပါ စား"

နှစ်ယောက်သားရယ်ရင်း အဆောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

"အလှအပ ခြယ်မှုန်းတာကို ဝတ်မှုန်က ဝါသနာမှ မပါတာပဲ ခိုင်ခိုင်၊ မိန်းကလေးပဲ လှချင်ပချင်တော့ ရှိတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘဝပေး အခြေအနေကလည်း ပစ္စည်းကောင်းတွေ မသုံးနိုင်တာ ပါမှာ ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် သနပ်ခါးရေကျလောက် နှုတ်ခမ်းနီလောက်ပဲ သုံးမိတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခိုင်ခိုင်၊ ဝတ်မှုန်က ရုပ်အလှထက် စိတ်အလှကို ပိုမက်တယ်၊ စိတ်ကို သိပ်လှပစေချင်တယ်"

လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ဝတ်မှုန်ဝေက ခိုင်ခိုင်ကို မကြည့်ဘဲပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဝတ်မှုန်၊ ရုပ်လှဖို့ ပြင်ဖို့ ဆင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပေမယ့် စိတ်ကိုလှအောင် ပြင်ဖို့ ကြတော့ လူတွေဟာ မေ့နေတတ်ကြတယ်၊ ဝတ်မှုန်က စိတ်ရှင်းပြီး ပွင့်လင်းတယ်၊ အဲဒါကို ခိုင်ခိုင် သဘောကျမိတာ"

"ခိုင်ခိုင်လည်း စိတ်ရှင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဝတ်မှုန် ပေါင်းလို့ ရတာနေမှာ ပေါ့"

အင်းစိန်ကားလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးတော့ ကားပြတ်သွားသည်။ ။ လမ်းကူးပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ နည်းနည်း ဆက်လျှောက်လိုက်လျှင် သူတို့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်သည်။ ။

သီချင်းသံကို တိုးတိုးလေးသာ ဖွင့်တတ်သောဆိုင်မို့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးက ထိုဆိုင်ကို သဘောကျသည်။ ။ တချို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေရုံမှ တစ်ပါး စကားပြော၍ မရနိုင်လောက်အောင် သီချင်းသံတွေက ဆူညံကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။

ကောင်တာဘေးက စားပွဲပုလေးမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ ။

*

"နှစ်ရာတည်းပါကွာ၊ ငါ များများ မတောင်းပါဘူး"

"နည်းလို့ များ လို့ ငါပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်း လက်
ဖြန့်တောင်းတဲ့ အကျင့်ကို ငါ မကြိုက်တာ"

ဘေးချင်းယှဉ်လျက် စားပွဲမှ စကားသံများကို ဝတ်မှုန်ဝေ ကြားနေရ
သည်။ ။ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် မှာ လိုက်၏။

"ခိုင်ခိုင်ကို ကာရာအိုကေဆိုဖို့ လာခေါ်နေတယ်၊ ဝတ်မှုန်ကိုတောင်
မတိုင်ပင်ရသေးဘူး"

ဟု ခိုင်ခိုင်က စကားစသည် ။ ခိုင်ခိုင်သည် လည်း သူ့နယ် ကုမ္ပဏီအ
ရောင်းခန်းမတစ်ခုမှာ ဈေးရောင်းသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်
။ အခန်းထဲမှာ ကတ်ဆက်တစ်လုံးဖြင့် သီချင်းဖွင့် နားထောင်နေတတ်
သော၊ အလုပ်အားလျှင် သီချင်းတငြိုးငြိုးနှင့် နေတတ်သော ခိုင်ခိုင်သည်
သီချင်းကို ဝါသနာပါသူဟု တော့ သူ သိထားသည်။ ။

"ဟုတ်လား.... ခိုင်ခိုင် လုပ်မလို့ လား"

"ခိုင်ခိုင် စဉ်းစားနေတာ ဝတ်မှုန် ခိုင်ခိုင်အမျိုးသားကတော့ မလုပ်
စေချင်ဘူး"

ခိုင်ခိုင်မှာ က ချစ်သူ ရှိသည် ။ မြို့ထဲမှာ နေသူမို့ တစ်ခါတစ်ရံသာ ခို
င်ခိုင်ကို လိုက်ပို့ရင်း တွေ့ဆုံဖူးသည်။ ။

"ခိုင်ခိုင် ဆိုဖူးလို့ လား"

"ဆိုတော့ ဆိုဖူးတယ် ဝတ်မှုန်၊ ခိုင်ခိုင် ဒီကို မလာခင်က ခိုင်ခိုင်တို့ မြို့က စားသောက်ခန်းမတစ်ခုမှာ ဆို ခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုလည်း ခိုင်ခိုင်တို့ မြို့က လူတစ်ယောက်က အဲဒီဆိုင်ရှင်နဲ့ စကားစပ်မိပြီး ပြောတာလေ၊ ခိုင်ခိုင်ရောင်းနေတဲ့ ခန်းမကို လာတွေ့ရင်းတွေ့ဖြစ် ပြောဖြစ်ကြတာ"

"ဪ..."

စကားပြတ်သွားပြီး လာချပေးသော လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။ ။

"မင်းက ဟိုသူငယ်ချင်းဆီ လိုက် ပိုက်ဆံတောင်း၊ ဒီသူငယ်ချင်းဆီ လိုက်တောင်းနဲ့ အဲဒါတွေက မင်းမိသားစုဆီလည်း မရောက်ဘူး၊ မင့်အရက်ဖိုးထဲ ပါသွားတာ ငါသိတယ်၊ ဟိုနေ့က မင်းမိန်းမကို လှည်းတန်းဈေးမှာ ကုန်စီမ်းချရောင်းနေတာ ငါ တွေ့သွားပဲ၊ ကလေးတွေနဲ့ မင်းကို သူ ဈေးရောင်းကျွေးနေတာလို့ ငါ့ကိုပြောတယ်၊ မင်းယောက်ျားပဲကွာ မင်းရှာကျွေးဖို့ တာဝန်ရှိတာပေါ့၊ ရှာမကျွေးနိုင်ရင် အစက ဘာလို့ အိမ်ထောင်ပြုလဲ၊ မင်းကတော့ မနက်ဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ ညနေဆို အရက်ဆိုင်သွား၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ပိုက်ဆံတောင်း၊ ပိုက်ဆံချေး၊ မင်းချေးငှားပြီးလည်း ပြန်မဆပ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း မင်းကို ရှောင်နေကြပြီ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် မင်း အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်သင့်ပြီကွာ"

တစ်ဘက်ဝိုင်းမှ စကားသံ လွင့်လာပြန်၏။ ဒီအသံကို ကြားဖူးလိုက်တာဟု ဝတ်မှုန်ဝေ ထင်သည်။ ။

"အလုပ်ဆိုတာလည်း ပြောတော့ လွယ်တယ်၊ အရင်းအနှီးမရှိဘဲ ဘာမှ လုပ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး "

"မင်း အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ၊ မင်း တကယ်လုပ်မလား၊ ငါ့လုပ်ငန်းထဲမှာ

ငါ အခု ခန့်ပေးလို့ ရတယ်၊ ပန်းရန်အလုပ် တတ်တတ်၊ လက်သမားအလုပ် တတ်တတ်၊ မတတ်သေးလည်း ရတယ်ကွာ၊ အလုပ်ကြမ်းပဲ လုပ်၊ ပန်းရန်ဆရာ ၊ လက်သမားဆရာကို ပေးတဲ့ နှုန်း ငါပေးမယ်"

"ဟာ ... အဲဒါ ထားတော့ကွာ"

"ငါ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းအလုပ်ကို လုပ်ချင်စိတ်မရှိတာပါ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတယ်မထင်နဲ့ မင်းကို ငါပြောမယ်၊ မင်း ရတနာသုတ်ကို သေသေချာချာ ပြန်ဖတ်ကြည့် ၊ မင်းပြောရမှာ ဘုန်းကြီးစာချသလို ဖြစ်နေမှာ လည်း စိုးရသေးတယ်"

"ပြောပါဦး"

ရတနာသုတ်ဟု ပါသဖြင့် ဝတ်မှုန်ဝေက ပို၍ စိတ်ဝင်တစားရှိသွားသည် ။ သူ ညတိုင်း ရွတ်နေမိသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ ရတနာသုတ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ မသိ။

"လောကတတ္ထ စရိယ၊ ညတတ္ထ စရိယ၊ အတ္တတ္ထ စရိယလို့ သုံးမျိုး ပြထားတယ်၊ လောကတ္ထစရိယဆိုတာက လောက ကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ရမယ်တဲ့ ၊ ဒါပထမဆုံး အဆင့်ပဲ၊ နောက်ညတတ္ထစရိယ ဆိုတာက ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ရမယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ ဒုတိယအဆင့်ပဲ၊ နောက်ဆုံး အဆင့်က အတ္တတ္ထ စရိယ၊ အဲဒါက ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ကျင့်ဖို့ ပဲ၊ အဲဒီလိုကျင့်မှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်တယ်လို့ ဗုဒ္ဓက ဟောခဲ့တာပဲ၊ ရတနာသုတ် တရားတော်အရဆိုရင် လောကအတွက် ပထမ ဦးစားပေးရမယ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် ဒုတိယ ဦးစားပေးရမယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်မိသားစုအတွက် တတိယ ဦးစားပေးရမယ်တဲ့ ၊ ကဲ... မင်းက ပြောရင် လောကတွေ၊ နိုင်ငံတွေ ၊ လူမျိုးတွေချီပြီး ခဏခဏ ပြောနေကျမို့ ငါ ဒီစကားမျိုး ပြောတာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ထိုင်ပြီး လေနဲ့ ပြောနေလို့ မရဘူးကွ၊ လောကအတွက်၊ နိုင်ငံအတွက် ၊ လူမျိုးအတွက် ဘာတွေ လုပ်လို့ လဲ၊ အဲဒါတွေအတွက် ထားပါဦး အနိမ့် ဆုံးဖြစ်တဲ့ မင်းအတွက် မင်းမိသားစုအတွက်တောင်မှ မင်းဘာမှ မလုပ် တာပဲ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းက မင်းလို လေနဲ့ လောကအတွက်လို့ တော့ ပြောမနေကြဘူး၊ သူ့မိသားစုအတွက်တော့ သူ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေတာ ချည်းပဲ၊ ကိုယ့်မိသားစု တိုးတက်အောင်တော့ ကြိုးစားနေကြတာချည်းပဲ ၊ မိသားစု တိုးတက်အောင်တော့ ကြိုးစားနေကြတာချည်းပဲ၊ မိသားစုတစ်စုစီရဲ့ တိုးတက်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု ပေါင်းပြီး နိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ တိုးတက်မှု ပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ နိုင်ငံတစ်ခုစီ တိုးတက်ပျော်ရွှင်မှု ပေါင်းပြီး လောကတစ်ခုလုံး တိုးတက်ပျော်ရွှင်စရာ ဖန်တီးနိုင်တာပဲ၊ အဲဒီလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရည်မှန်းချက်မျိုး မရှိတောင်မှ ကိုယ့်မိသားစု အတွက်တော့ ကိုယ် ကြိုးစား ကျင့်ကြံနေကြတာချည်းပဲ၊ ဒါ ဗုဒ္ဓတရားတော်နဲ့ လည်း ကိုက်ညီတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းတို့ က ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူတွေကို အရင်းရှင်လို့ စွပ်စွဲမှန်းတီးပြီး ပိုက်ဆံလိုတော့လည်း အဲဒီလူတွေဆီက လိုက်တောင်းချင်တယ်"

"ဒီတစ်ခါ ငါ့ကို နောက်ဆုံးပေးပါကွာ၊ ငါ နောက်မတောင်းတော့ပါဘူး"

"ငါ မပေးချင်ဘူး မပြောဘူး ပေးမယ်၊ မင်း တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်ပြီ ... လုပ်ပါကွာ"

စကားပြတ်သွားတော့ ဝတ်မှုန်ဝေသည် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ သူ ကျောပေးထိုင်နေမိသည့် စကားဝိုင်းဆီသို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့သည် ။ သူမ မသိသော ရတနာသုတ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် နားလည်သဘောပေါက်အောင် ပြောသွားနိုင်သော ထိုသူ့

ကို သူ မြင်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ ။

ဝတ်မှုန်ဝေ လှည့်အကြည့်မှာ ထရပ်ပြီး လှည့်လိုက်သော ထိုသူနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတော့သည်။ ။ စောစောက ကြားဖူးသည့် အသံပါ လားဟု စဉ်းစားခဲ့မိခြင်းကို ချက်ချင်း ပြန်သတိရ၏။

"ဟာ ... ခင်ဗျား"

ဝတ်မှုန်ဝေကို မြင်လိုက်တော့ အံ့ဩစွာပင် ထိုသူ၏ နှုတ်မှ စကားစ တို့ လွင့်စင်ကျလာ၏။

ဝတ်မှုန်ဝေက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံး၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရင်း ပြန် လှည့်သည်။ ။

ကောင်တာမှာ သူ ပိုက်ဆံသွားရှင်းနေတာ တွေ့၏။ ခိုင်ခိုင်က အသိ လားဟု မေးတော့ မရင်းနှီးပါဘူးဟု ပြန်ပြောမိသည်။ ။

"ကျွန်တော် ခဏ ထိုင်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ"

ကောင်တာဘေးမှ သူတို့ စားပွဲဆီ လျှောက်လာရင်း ပြောသည်။ ။ ပြီး တော့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ကျွန်တော့် နာမည် မင်းဇင်ပါ။ ဟိုလမ်းထဲက ကန်ထရိုက်တိုက်ကို ကြီးကြပ်ပြီး ဆောက်ပေးနေပါတယ်"

"ဘယ်လမ်းလဲ"

"ဟိုလမ်းလေ"

ခိုင်ခိုင်၏ အမေးကို မေးငဲ့ရင်း ပြသည်။ ။

"အဲဒါ ခိုင်ခိုင်တို့ လမ်းပဲ"

"အဲဒီလမ်းထဲမှာ နေတာလေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းဇင်၊ သူ့နာမည်က ခိုင်ခိုင်၊ ကျွန်မနာမည်က ဝတ်မှုန်ဝေပါ။ ကျွန်မတို့ လည်း အဲဒီလမ်းထဲက ဘော်ဒါဆောင်မှာ နေပါတယ်။ အလုပ်ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဈေးရောင်းပေါ့ရှင်"

သူ့အင်္ကျီထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

"ဆေးလိပ်သောက်လို့ ရပါတယ်နော်"

ဟု ခိုင်ခိုင်ကိုကြည့်ရင်း မေးသည် ။ ခိုင်ခိုင်က နားမလည်သလို ငေးကြောင်ကြည့်နေရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာသည် ။

" ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ဗျာ၊ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်တာ ဂုဏ်မငယ်ပါဘူး၊ မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားတာထက်စာရင် ပိုပြီးဂုဏ်ရှိပါသေးတယ် "

ဝတ်မှုန်ဝေ ပြုံးလိုက်မိ၏။

"စောစောကလည်း ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ တရားဟောနေတာတွေ ကြားရသလိုပဲ"

ဟု ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ... ငယ်သူငယ်ချင်း သူက ပိုဆိုးသေး၊ မိဘလည်း မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ မိသားအတွက်လည်း အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ မိန်းမက ရှာပြီး ထမင်းကျွေးနေရတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေက အရက်တိုက်နေရတယ်၊ အရက်ဖိုး လိုက်တောင်းနေတယ်"

"အဲဒီလို ယောက်ျားတွေလည်း ရှိသေးတာပဲနော်"

ခိုင်ခိုင်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဒီလူ လူတော်ဗျ၊ စာတွေလည်း အရမ်းဖတ်တာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှ န်း မသိဘူး"

ဝတ်မှုန်ဝေကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောမိတော့ဘဲ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ။

"ပြန်တော့မလား၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းထားပြီးပြီနော်"

"ဟာ ... မဟုတ်တာ"

"မိတ်ဆွေ အသိတကျွမ်းဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီလမ်းထဲက တိုက်မှာ ကြာဦးမယ်၊ လမ်းထဲက လူတွေကို ပေါင်းထားရမယ်"

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောသည် ။

"ကိုမင်းဇင်က ကန်ထရိုက်လား"

ထရပ်လိုက်စဉ် ခိုင်ခိုင်က မေး၏။

"ကန်ထရိုက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကန်ထရိုက် ငှားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာပါ"

"ဪ"

ဆိုင်ထဲမှ ထွက်တော့ သွားမည်ဟု နှုတ်ဆက်သည် ။ ရပ်ထားသည့် ကားလေးကို ဖွင့်နေစဉ်မှာ ဟိုနေ့က အဝေးပြေးဂိတ်မှာ တွေ့ခဲ့သည့် ကားအဖြူလေးမဟုတ်ဘဲ ကားအနီလေး ဖြစ်နေတာကို ဝတ်မှုန်ဝေ သတိထားဖြစ်ပြန်၏။

ညစဉ် ရွတ်ဖတ်နေမိသော ရတနသုတ်ကို ပို၍ ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းနိုင်စေရန်အတွက် ကြားခဲ့ရသော သူ့စကားတွေသည် ဝတ်မှုန်ဝေအတွက်

ကြားခဲ့ရသော သူ့စကားတွေသည် ဝတ်မှုန်ဝေအတွက်တော့ တန်ဖိုးကြီး
လွန်းပါသည်။ ။

ကြုံမှ ကျေးဇူးတင်မိကြောင်း သူ့ကို ပြောရဦးမယ်ဟု တွေးနေမိပြန်
၏။

*